

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad Perfectionem per Exercitia Spiritualia

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

I. Meditatio. De peccatis Angelorum, Adami, & quocunque alio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

occurrant mentes sanctissime, quæ sensum in
DEI obsequio deficientes, salutem demum suam
irreparabili jacturâ perdidit; quod vel uni-
cô se peccatô graviore, aut certè paucissimis
quinaverint. Et ista tandem sunt, quæ evidentè
faciunt secundum hoc principium, quòd, qui
quis peccat graviter, æternum periturus sit, in
magnam DEUS, & quodammodo singulariter
cum misero clementiam velit exercere. Neque
enim pepercit Angelis Justitia, neque homi-
num, propè dixerim, innocentium infinitam
multitudinem, neque illis demum animabus
quas, cum innocentes essent, tam blandè amavit
DEUS.

Meditatio.

De Peccato Angelorum, Adami, &
quocunque aliò.

Oratio præparatoria ordinaria.

I. PRÆLUDIUM. Ponetibi ob oculos multitudinem Angelorum infinitam, pleno impetu ex summo cœlorum fastigiò in abyssum infernalem ruentium, qui omnes, velut ignitum præcipitium, ardentem DEI iram post se iras detrahant, quâ in peccatorum enormem vindictam totus orbis incipiat flagrare.

II. PRÆLUDIUM. Eam supplex postula

gratiam; quâ illustratus, rigorem Divinæ Justitiæ, aliorum peccata castigantis, ita intelligas, ut in priorum errorum tuorum consideratione salutari pudore confundaris, & percellaris timore.

I. PUNCTUM.

De Peccato Angelorum.

Consideranda.

Angeli creati eo fine, ut beati essent, & idcirco ornati rarissimis gratiæ & naturæ dotibus, hoc habebant in mandatis, ut in re quapiam DEO Creatori suo demissè obsequerentur, se seque subijcerent. Quod quidem justissimum Factoris sui imperium pars Angelorum maxima continuò executâ est. Quia tamen refractarij fuere non pauci, quibus displicebat justissima DEI postulatio, ideo vindicem contra rebelles hos spiritus justitiâ ita sine ulla cunctatione exercuit, ut momentò omnibus gratiæ suæ ornamentis exutos, in inferorum ignes præcipitaverit, felicissimâ illâ Beatorum patriâ æternis futuris extorres. Reliquos verò, quos Divino imperio suo obediens reperit, Liberalissimus Remunerator, gloriæ nunquam deinceps amittendæ præmio beavit.

H s

sf

Affectus.

1. Quanta, mi DEUS, Angelorum ad gratiam
nam infelicitatem damnatorum multitudo!
jacturam irreparabilem! ô inexorabilem De-
vinae Sententiae severitatem! Ergo neque nobi-
litas, neque multitudo precantium inflectit ju-
stitiae rigorem! ita plectit, quos, & quantoscu-
que reos invenit! 2. At, qui verò fit, ut cum
toties idem mererer supplicium, nunquam tu-
men haecenus simili cum alijs poenâ multat-
sim? Quae Bonitas illa est, quae in vindicta
quam tot offensis meritus sum, locum novis
novis identidem favoribus immerentem mu-
lulat! Parùm abest, quin, si cum unico Ange-
lorum comparer, nihil esse videar, sive natura
sive gratiae intuearis ornamenta; & ecce tam
ineffabilis DEI clementia pepercit mihi, cum
tam nobiles Spiritus aeterna infelicitate jul-
simè damnaret. 3. O Bonitas infinita, am-
te! 4. O ut in Lacrymas, tuo, mi DEUS, m-
nere totus diffluam, in lacrymas ingenuae vir-
cundiae & doloris justissimi de te offenso! s-
riculosus nimium gloriae & honorum am-
quàm studiosè te ut caveam, necesse est!
recusandum est operæ, ut in ipso tuî initio lo-
ceris! 6. Plus ego miser tibi, mi, DEUS
debeo, quàm ex infelici illâ rebellium Ang-

rum turbâ aliquis, quem ex aeternis etiam ignibus eximeres. Ah quàm acerbè in sese plecteret hic talis errorem suum ! Ecquid ergo mihi, ut peccata mea in me vindicem, agendum erit ?

II. PUNCTUM.

De Peccato Adami.

Consideranda.

Postquam creâset DEUS Adamum & Evam, eosque naturalium & supernaturalium Bonorum nobili apparatu exornâset, ut favorum tam frequentium potente præsidio, in amabili vitæ tranquillitate gloriam illam mererentur, ad cujus felicissimam possessionem, tanquam ultimum finem suum, creati fuerant, posuit illos in terrestri Paradiso, pollicitus, non in illos tantum primos humani generis parentes, sed in omnem deinceps posteritatem, Divinos se favores suos perrecturum effundere, nunquam interrupto fluxu; modò imperium illud suum, de arbore scientiæ boni & mali non comedendi, sanctè observare vellent, & hac subjectione perennem humano generi felicitatem mereri. Invidit hanc Dæmon beatissimis tunc parentibus nostris felicitatem, eamque ut everteret, faci-

erilegam prohibiti fructûs comestionem su-
 dere capit. Decepit Evam serpentis ope,
 blandis Evæ sermonibus etiam uxorium
 ritum irrevit, mendax illud utrique prom-
 sum ingerens, quos Dijs futuros similes,
 malique, plûs quàm humanâ scientiâ, assero.
 Nec mora, quam malè creduli conjuges
 traxerunt noxam, eam sua illico vindex
 excepit. Extincta est in miseris parentibus,
 in omni deinceps prole amicabile illa, &
 cœli hæredes fecit, DEI gratia, facultatum
 turalium grandis hanc jacturam secuta re-
 lio; Ipsi Paradiso expulsi, capitis damnati,
 lamitatum denique, quas in hac vita expi-
 mur, dominatui, & quæ nobis omnibus
 superior, funestissimæ peccati Tyrannidi
 jecti. Et has miseras subimus, quotquot
 mi sumus posteri, quantumvis Sancti Bap-
 matis beneficio remissum nobis sit, quoad
 pam, originarium illud peccatum; quod
 dem multis millionibus parvulorum, quibus
 vini Sanguinis pretium per Sacramentum
 nerationis non est applicatum, eò usque
 noxium, ut idcirco æternùm Beatorum
 exclusi sint.

Affectus.

1. Quis satis intelliget, quo Bonus De-

1. Meditatio. De Peccato Angelorum &c. 125

odio persequatur peccatum! quis capiet, quam
terribilis DBI indignantis furor sit! En ut ca-
stigmat fragilem Adamum, eadem ad offensæ
vindicatam promptitudine, quâ pravaricato-
rem Angelum damnavit, quin imò severiore in
hominem usus est sententiâ, cum ob unicum
patris delictum, tot filiorum millia plectan-
tur, quibus neque notum aliquando esse po-
tuit, quid sit peccare. 2. Miserales Adæ
Filij, quâ cæcitate in peccata ruitis? Ut quid
sola castigati primi parentis vestri recordatio
terrorem vobis non iniicit? 3. Et quid de
me tandem fiet, tot peccatorum reo, de me,
inquam, misero, qui Eundem criminum meo-
rum habiturus sum iudicem? 4. Gratias tibi
infinitas, Infinita Bonitas, quod hucusque susti-
nueris ingratum. 5. Desidero animum, & pro-
pono etiam decreto animi mei, quo possum, fir-
missimo, amplecti, & exequi integerrimè,
quidquid ad placandam justissimam indignati-
onem tuam cognovero necessarium. 6. Fuge,
ô Anima mea, fuge omne, qualecunque illud
fuerit, peccatum; neque enim leve potest esse
aliquid, ob quod tantæ majestati displices. Tan-
tam calamitatum seriem induxit in orbem re-
bellis tactus vetitæ unius arboris, & impunè ti-
bi abiturum putas aliquid, postquam error pri-
mi

mi parentis nostri unicus, in tanta parvulorum
multitudine castigatur, quorum nullus adhuc
nōsse potuit, quid monstri sit, peccasse.

III. PUNCTUM.

De Peccato alio quocunque.

Consideranda.

Non desunt, qui, cum à Divina Bonitate
cœlestibus donis ad omnium virtutum nobilitatem
præsidium liberalissimè essent ornati, tantis
tantis favoribus affecti, & sanctis Divini Spiritus
instinctibus segrè respondentes, ulterius
divinarum ejusmodi gratiarum fluxu penitus
indignos se reddiderunt. Unde eò tandem
prolapsi, ut peculiari hoc Divinæ Manûs præ-
sidio destituti, ex statu animi felicissimo in
talem quandam segnitiam, deficiente senti-
virtutis studio, deciderint. Exempla si
tam pudendi casus intueri, Historias omnis
tatis consule, & numerum bene magnum
omni hominum & Statuum genere reperies.
quis tandem est, qui fateri nolit, multos, iusto
DEI judicio, ad æternos ignes damnari
neque toties, neque tam gravibus offensis
supplicium sint meriti, quàm ipse, conscientia
suâ teste & accusatrice, illud commiserit.

Nunquid aut certum omnino, aut vero certè
simillimum putas, multos in æternum à Cælo
in exilium proscriptos, qui non nisi unâ gra-
viore noxâ se obstrinxerint? Quot & quanti
sunt, qui ardebunt in ultrice illa flamma, ut
luxuriam luant, quot ut crudelitatem, quot ut
avaritiam, quot ut turpem ventris ingluviem?

Affectus.

1. Eia discce, ô anime mi, quàm enormis
peccati sit turpitude, & hanc ex supplicij, quod
meretur, atrocitate metire. Adora sanctissi-
mam DEI tui Justitiam, quæ infinitæ bonita-
tis offensam pœnâ non nisi infinitâ vult plecte-
re. 2. Sed & tuam, ô DEUS Clementissi-
me, admiror & adoro providentiam, tam sua-
vem, tam mansuetam erga me, ut tanto tem-
pore sustinere velles, tot gravibus debitis sese
identidem implicantem. Quid vidisti in me
mifero, quod non irritaret contra me justissi-
mam indignationem tuam, quid aliud, quàm
illud ipsum, in cujus pœnam subtraxisti tot a-
ngelis auxiliatricem manum tuam? Ah quid fu-
urum esset jam nunc de me misero, nisi indul-
gencior fuisses erga me, quàm ergo infelices illose
Quantas ergo grates ego tibi debeo, ô charitas
inexhausta, ô insuperabilis patientia, ô in-
com-

comprehensibilis misericordia! quòd tolerat
 me & expectare, quin & Divinis tuis beneficiis
 ingratum fovere nunquam destiteris? Quis
 amoris, quid obsequiorum tantæ bonitatis
 debeo? 4. Tu verò, ô anima mea, cave, ne
 nis deinceps aliquando ut sis, cave parùm quod
 esse judices, Divinis nutibus, utcuque les
 videantur à te exigere, adversari. Nihil
 proclivius, quàm lethali etiam noxâ mentis
 inquinare, si Protector DEUS paternam
 num ab infirmo homine subtrahit. Id quod
 si quis audeat post tam liberales à Cælo gratias
 parùm abest, quin de salute ejus jam con-
 matum sit. 5. Illa proinde non negligere
 ab implendis integrè DEI Creatoris tui volun-
 tatibus te avertunt. Reijce constanter, quod
 quid initium aliquod ruinæ tuæ dare possit.
 6. Id ut æquò salutis meæ studiò agam, præ-
 tricem Divinam Gratiam supplex, ô mi DEUS
 imploro.

Colloquium instituum cum Christo in
 ce fixo. Rogans inprimis, quid causæ sit
 tanta pro me pati, & tanta itidem à me
 rare voluerit & potuerit? Dein ad me con-
 sus increpabo socordem mollitiem meam
 nihil etiamnum in Salvatoris mei gratiam
 stitui opere. Denique offeram me,

pianda peccata mea, ad respondendum sanctissimo Salvatoris mei amori: & concludam meditationem dicto *Pater & Ave &c.*

Compendium Meditationis

De Peccato Angelorum.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Videre apostatas Angelos præcipitados è cælo in infernum, tanquam ignitos quosdam titiones.

II. PRÆLUDIUM. Petere gratiam, ad cognoscendum, quàm severè à DEO peccatum grave castigetur, ut salutari inde verecundia ob peccata mea propria suffundar.

I. PUNCTUM. Quamvis omnes Angeli hoc sine creati fuerint, ut beati essent, quidam tamen contra Creatorem suum rebelles sine ulla ad penitendum mora in æternos ignes præcipitati sunt. Reliqui Divinæ voluntati obsecundantes, æternam beatitudinem in obedientiæ suæ præmium acceperunt.

II. PUNCTUM. DEUS Adamum & Evam recens creatos, & magnis è cælo dotibus instructos, posuit in paradiso, hoc unum illis imperans, de fructu arboris scientiæ boni & mali ne comederent, quod tamen Præceptum

refractarius uterque, vetita comestione violarunt. Unde factâ Divinæ Gratiæ jacturâ, & sibi & omni posteritati noxiâ, ejecti sunt è Paradiso, & omni generi calamitatum subiecti, quas miseri hodiè que experimur, & plangimus.

III. PUNCTUM. Multi post ingentes à Divina manu acceptos favores, ut hi post non darentur, socordiâ suâ effecerunt, atque exitio suo fecerunt initium, ut tandem penitentiæ salutis suæ jacturam fecerint. Quanti sunt in inferno, qui vindices illos ignes tot peccatorum non sunt meriti, quot ego &c.

Colloquium cum Christo Crucifixo, exhibendo illi tam beneficia, quæ accepi, quam errores meos, quibus ingratus offendi tantum Redemptorem, spondendo item emendationem, & flagitando Divinam ipsius operam.

Observanda.

Pro Meditatione de Peccatis propriis. Quamvis is, qui facit exercitia, in vita jam profectum aliquem fecerit, & tanquam qui longò jam tempore vixerit, non raro ritualibus his exercitationibus animum crebrius luerit, consultum tamen nihilominus videtur.